

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI DE PRIMĂ INSTANȚĂ (Camera întâi extinsă)

11 iulie 1996*

Métropole télévision SA și alții
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Concurență – Decizii de asociere de întreprinderi – Acorduri între întreprinderi – Decizie de derogare”

Cauze conexate T-528/93, T-542/93, T-543/93 și T-546/93

În cauzele conexate T-528/93, T-542/93, T-543/93 și T-546/93,

Métropole télévision SA, societate de naționalitate franceză, cu sediul în Paris, reprezentată de către Pierre Deprez, Philippe Dian, precum și, în procedura orală, de către Didier Théophile, avocați în Baroul din Paris, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Aloyse May, 31, Grand-rue,

reclamantă,

Reti Televisive Italiane SpA, societate de naționalitate italiană, cu sediul în Roma, reprezentată de Carlo Mezzanotte și Giovanni Motzo, avocați în Baroul din Roma, Aurelio Pappalardo, precum și, în procedura orală, de Massimo Merola, avocați în Baroul din Trapani, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Alain Lorang, 51, rue Albert Ier,

reclamantă,

susținută de

Sociedade Independente de Comunicação SA (SIC), societate de naționalitate portugheză, cu sediul la Linda-a-Velha (Portugalia), reprezentată de către Carlos Botelho Moniz, avocat în Baroul din Lisabona, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Carole Kerschen, 31, Grand-rue,

intervenientă,

Gestevisión Telecinco SA, societate de naționalitate spaniolă, cu sediul în Madrid, reprezentată de către Santiago Muñoz Machado, avocat în Baroul din Madrid, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Carlos Amo Quiñones, 2, rue Gabriel Lippmann,

și

Antena 3 de Televisión, societate de naționalitate spaniolă, cu sediul în Madrid, reprezentată de către Fernando Pombo Garcia, Ricardo Garcia Vicente, Emiliano Garayar Gutierrez și Maria Luisa Tierno Centella, avocați în Baroul din Madrid, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Claude Wassenich, 6, rue Dicks,

reclamante,

---

* Limbile de procedură: spaniola, franceza și italiana.

împotriva

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de:

- în cauza T-528/93, inițial de către domnii Berend Jan Drijber, membru al Serviciului Juridic, și Gérard de Bergues, funcționar național detașat la Comisie, apoi doar de domnul Drijber,

- în cauza T-542/93, de către domnul Berend Jan Drijber, membru al Serviciului Juridic, asistat de Alberto Dal Ferro, avocat în Baroul din Vicenza,

– în cauzele T-543/93 și T-546/93, de către domnii Berend Jan Drijber și Francisco Enrique González Díaz, membri ai Serviciului Juridic,

precum și, în procedura orală, de către domnul Guy Charrier, funcționar național detașat la Comisie, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul domnului Carlos Gómez de la Cruz, membru al Serviciului Juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

susținută,

în cauza T-528/93, de

European Broadcasting Union (Uniunea Europeană de Radiodifuziune), asociație de organisme de radiodifuziune, reglementată prin dreptul elvețian, cu sediul în Geneva (Elveția), reprezentată de către domnul Hanns Ullrich, profesor la Universitatea din München, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Jean Welter, 100, boulevard de la Pétrusse,

în cauza T-542/93, de

Radiotelevisione Italiana SpA (RAI), societate de naționalitate italiană, cu sediul în Roma, reprezentată de către Patrizia Ferrara Ginsburg, avocat în Baroul din Luxemburg, Alessandro Pace și Gian Luigi Tosato, avocați în Baroul din Roma, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Ferrara Ginsburg, 31, avenue Guillaume,

și,

în cauzele conexe T-543/93 și T-546/93, de

Radiotelevisión Española (RTVE), organism public de naționalitate spaniolă, cu sediul în Madrid, reprezentată inițial de Alfredo Sánchez-Bella Carswell, Rafael Aldama Caso și José Rivas Andrés, avocați în Baroul din Madrid, apoi de Aldama Caso și Rivas Andrés, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Jean Welter, 100, boulevard de la Pétrusse,

interveniente,

având ca obiect anularea Deciziei 93/403/CEE a Comisiei din 11 iunie 1993 privind o procedură de aplicare a articolului 85 din Tratatul CEE (IV/33.150 — UER/Sistemul Eurovision, JO L 179, p. 23),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera
întâi extinsă),

compus din domnii A. Saggio, președinte, H. Kirschner, A. Kalogeropoulos, judecători,
doamna V. Tiili și domnul R. M. Moura Ramos, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma procedurii orale din 16 și 17 ianuarie 1996,

pronunță prezenta

Hotărâre

Obiectul litigiului

1 Métropole Télévision SA (în continuare „M6”), reclamantă în cauza T-528/93, este un canal de televiziune privat cu caracter general autorizat prin Decizia din 26 februarie de autoritatea franceză competentă să exploateze, pentru o perioadă de 10 ani, un serviciu de televiziune națională ce transmite semnal necodat prin unde hertziene terestre.

2 Reti Televisive Italiane SpA (în continuare „RTI”), reclamantă în cauza T-542/93, este o societate de naționalitate italiană, care a obținut de la autoritatea italiană competentă, la 13 august 1992, trei concesiuni distincte de difuzare la scară națională a programelor de televiziune oferite de trei posturi (Canale 5, Italia 1 și Retequattro), transmise de o singură societate și difuzate prin intermediul unor instalații interconectate.

3 Gestevisión Telecinco SA (denumită în continuare „Telecinco”), reclamantă în cauza T-543/93, este o societate de naționalitate spaniolă constituită în martie 1989 și autorizată de autoritatea spaniolă competentă să exploateze în Spania un serviciu de televiziune privată pentru o perioadă de zece ani, care se poate prelungi.

4 Antena 3 de Televisión (în continuare „Antena 3”), reclamantă în cauza T-546/93, este o societate de naționalitate spaniolă constituită la 7 iunie 1988, care a obținut de la autoritatea spaniolă competentă o concesiune de gestiune indirectă a serviciului public statal de televiziune pentru o perioadă inițială de zece ani.

5 Prin acțiunile respective, reclamantele solicită anularea Deciziei 93/403/CEE a Comisiei, din 11 iunie 1993, privind o procedură de aplicare a articolului 85 din Tratatul CEE (IV/32.150 — UER/Sistemul Eurovision, JO L 179, p. 23, denumită în continuare „Decizie”), a cărei destinatară este Uniunea Europeană de Radiodifuziune (denumită în continuare „UER”).

6 Prin Decizia adoptată în temeiul articolului 85 alineatul (3) din tratat se declară că dispozițiile articolului 85 alineatul (1) nu se aplică în perioada 26 februarie 1993–25 februarie 1998:

- dispozițiilor statutare și altor norme ale UER cu privire la achiziționarea drepturilor de televiziune pentru evenimente sportive;

- interschimbului de emisiuni sportive din cadrul Eurovision;

- încheierii de contracte cu terții privind accesul la aceste emisiuni.

UER și sistemul Eurovision

7 UER este o asociație profesională fără scop lucrativ de organisme de radio și televiziune, înființată în 1950, cu sediul social în Geneva (Elveția). Conform articolului 2 din statutul acesteia, astfel cum a fost modificat la 3 iulie 1992, obiectivele sale privesc reprezentarea intereselor membrilor săi din sfera programelor și din sectorul juridic, tehnic și altele, și în special promovarea interschimbului de programe de radio și de televiziune prin orice mijloc — de exemplu Eurovision și Euroradio — și a oricărei alte forme de cooperare între membrii săi și cu celelalte organisme de radiodifuziune sau grupări ale acestora, precum și de a-și asista membrii activi în cadrul negocierilor de orice fel sau de a negocia ea însăși la cererea și în numele acestora. La data Deciziei, UER număra, în urma fuziunii cu omoloaga sa din Europa de Est, 67 de membri activi din 47 de țări situate în zona europeană de radiodifuziune, din care cea mai mare parte sunt organisme din sectorul public.

8 La înființarea UER, prestațiile de servicii de radiodifuziune și de televiziune erau asigurate în Europa aproape în exclusivitate de organisme din sectorul public sau de organisme însărcinate cu gestionarea unui serviciu public, beneficiind adeseori de monopol. În 1984, chiar înaintea dezvoltării întreprinderilor de radiodifuziune și de televiziune cu un caracter comercial dominant, care a marcat a doua jumătate a anilor '80, UER a acceptat drept membru, pentru prima dată, un organism de televiziune privat, societatea franceză Canal Plus. Pe de altă parte, în 1986, UER i-a permis canalului de televiziune francez TF1 să își păstreze calitatea de membru activ după ce s-a privatizat. În aceeași perioadă, ca urmare a dezvoltărilor importante ale tehnologiei din sectorul audiovizual, acesta și-a pierdut omogenitatea relativă inițială. Noi tipuri de operatori, cu un caracter național, regional sau transfrontalier, uneori cu specializare în anumite genuri de programe (culturale, sportive, muzicale) sau cu finanțare prin plata unui abonament (televiziune „cu plată”), și-au făcut apariția pe piață cu scopul de a exploata distribuția programelor de televiziune prin cablu și prin satelit.

9 Statutul UER a fost modificat la 9 februarie 1988 cu scopul, potrivit înseși UER, de „a limita numărul de membri ai Eurovision în conformitate cu obiectivele și modul de operare ale acesteia”, întrucât acestea din urmă le caracterizează drept un grup specific de posturi de radiodifuziune.

10 Articolul 3 din statut, în versiunea sa din 3 iulie 1992, prevede următoarele:

„§1 Există două categorii de membri ai UER:

- membri activi;
- membri asociați.

[...]

§3 Pot fi membri activi ai UER organismele de radiodifuziune sau grupările de astfel de organisme dintr-un stat membru al Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor (UIT) situat în zona europeană de radiodifuziune, astfel cum a fost definită în regulamentul radiocomunicațiilor anexat Convenției Internaționale a Telecomunicațiilor, care asigură în această țară, cu autorizația autorităților competente, un serviciu de radiodifuziune cu importanță națională și caracter național, și care, în plus, fac dovada îndeplinirii tuturor condițiilor menționate în continuare:

(a) aceștia au drept obligație deservirea tuturor locuitorilor din țara respectivă, și deja deservesc efectiv cel puțin o parte substanțială din aceștia, făcând tot posibilul pentru a oferi serviciul în timp util întregii populații;

(b) aceștia au obligația de a asigura, și asigură efectiv, un program diversificat și echilibrat destinat tuturor categoriilor de populație, care include o proporție echitabilă de programe destinate să acopere interese specifice/minoritare ale diferitelor categorii de public, fără a ține seama de raportul dintre cost și indicii de audiență ai emisiunilor;

(c) aceștia produc efectiv și/sau delegă pe cineva sub propriul lor control editorial o parte semnificativă din emisiunile difuzate.”

11 Pentru a ține seama de drepturile dobândite de vechii membri, articolul 21 al doilea paragraf din Statutul UER, astfel cum a fost modificat la 9 februarie 1988, preciza că articolul 3, el însuși modificat, nu aduce atingere statutului organismelor care, la intrarea sa în vigoare la 1 martie 1988, erau deja membri activi, dar nu îndeplineau toate condițiile stipulate. În versiunea din 3 iulie 1992 a Statutului UER, această dispoziție figurează la articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf.

12 Eurovision constituie cadrul principal al schimbului de programe între membrii activi ai UER. Aceasta există din 1954 și corespunde unei părți esențiale din obiectivele UER. În conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din statut, astfel cum a fost redactat la 3 iulie 1992: „Eurovision este un sistem de schimb de programe de televiziune organizat și coordonat de UER, bazat pe angajamentul membrilor de a oferi celorlalți membri, pe baza unui raport de reciprocitate, știrile importante, precum și reportajele de actualitate și evenimentele sportive și culturale ce se desfășoară pe teritoriul național, în măsura în care acestea îi pot interesa pe ceilalți membri ai Eurovision, permițând astfel asigurarea mutuală a unui serviciu de înaltă calitate în aceste domenii la audiența lor națională respectivă.” Sunt membri ai Eurovision membrii activi ai UER, precum și consorțiile de membri activi ai acesteia. Toți membrii activi ai UER pot participa la un sistem de achiziționare în comun și de partajare a drepturilor de televiziune (și a cheltuielilor aferente) pentru manifestările sportive internaționale, denumite „drepturi Eurovision”. [traducere neoficială]

13 Până la 1 martie 1988, beneficiul serviciilor UER și Eurovision era rezervat în exclusivitate membrilor acestora. Totuși, revizuirea din 1988 a adăugat la articolul 3 un nou alineat (alineatul 6), care prevede accesul pe bază contractuală la Eurovision de care pot beneficia membrii asociați, precum și cei care nu sunt membri UER.

14 Din dosar rezultă că, încă de la înființare, M6 a depus cinci cereri de aderare la UER în calitate de membru activ (în 1987, 1988, 1989, 1990 și 1993). Ultima sa cerere, depusă la 8 februarie 1993, a fost respinsă prin scrisoarea din 6 iulie 1993. Această scrisoare a secretarului general al UER indica în special că: „În conformitate cu orientările interne cu privire la interpretarea criteriilor pe care trebuie să le îndeplinească pentru a deveni membru, M6, în calitate de organism de radiodifuziune comercial, trebuie privită *prima facie* (în lipsa unei probe contrarii) ca un organism care nu îndeplinește condițiile pentru a deveni membru activ al UER. [...] Consiliul [de administrație al UER] este într-adevăr de părere că, din 1990, M6 a evoluat în mod pozitiv în ceea ce privește atât difuzarea, cât și programul, dar Consiliul nu a găsit dovada necesară pentru a ajunge la o concluzie contrară.”

15 Prin scrisoarea din 27 martie 1990, Antena 3 a depus o cerere de aderare la UER în calitate de membru activ. La 4 aprilie 1990, UER a informat-o că, drept urmare a necesității adaptării

anumitor reguli ale UER, nu va accepta membri noi înainte de începutul anului 1991. Cererea de admitere i-a fost în final respinsă prin decizia consiliului de administrație al UER, comunicată candidatei prin scrisoarea din 3 iunie 1991. Această scrisoare preciza în special că „decizia se bazează pe faptul că organismul dumneavoastră nu îndeplinește obligația de a deservi totalitatea locuitorilor din țara organismului candidat, condiție specificată în primul rând în articolul 3 § (3) (a) din statutul UER pentru a fi acceptat drept membru activ”. [traducere neoficială]

16 În schimb, RTI și Telecinco nu au depus niciodată o cerere de aderare la UER.

Faptele aflate la originea litigiului

17 Ca urmare a unei plângeri înaintate de canalul de televiziune Screensport cu privire la refuzul UER și al membrilor săi de a acorda sub-licențe pentru retransmisia de manifestări sportive, Comisia a trimis la UER, la 12 decembrie 1988, o primă comunicare privind obiecțiunile în care preciza că acordarea unei scutiri în favoarea regulilor cu privire la achiziționarea și utilizarea, în cadrul sistemului Eurovision, a drepturilor de televiziune pentru manifestările sportive poate fi prevăzută, în condiții rezonabile, dacă UER și membrii săi se supun obligației de a acorda sub-licențe celor care nu sunt membri pentru o parte substanțială a drepturilor în cauză.

18 La 3 aprilie 1989, UER a notificat Comisiei regulile cu privire la achiziționarea de drepturi de televiziune pentru manifestările sportive, schimbul emisiunilor sportive în cadrul Eurovision și accesul pe bază contractuală al terților privind aceste emisiuni și a solicitat în același timp o decizie de neintervenție sau, dacă nu, o exceptare în temeiul articolului 85 alineatul 3 din tratat. Conform acestor reguli, accesul pe bază contractuală al terților la drepturile de televiziune pentru manifestări sportive obținute de membrii UER, în temeiul acordurilor încheiate în cadrul Eurovision, avea loc prin intermediul unui sistem de acordare, de către UER sau de membrii săi, de sub-licențe care să permită nemembrilor completarea propriilor programe sportive și de știri, în măsura în care nu au obținut ei înșiși drepturile de retransmisie pe piață. Conform principiului numit „de embargo”, cei care nu erau membri nu obțineau, în principiu, decât dreptul la retransmisie ca înregistrare.

19 Prin scrisoarea din 18 iulie 1989, Comisia a invitat postul M6 să își prezinte observațiile cu privire la regulile, notificate de UER, ce reglementează accesul pe bază contractuală al terților la drepturile de radiodifuziune obținute de acesta și de membrii săi. La 15 februarie 1990, M6 și-a exprimat rezervele cu privire la aceste reguli și, mai mult, a dezaprobat discriminarea a cărei victimă era în comparație cu alte canale private care erau membri activi ai UER.

20 Prin scrisoarea din 29 iulie 1989, Comisia a informat societatea care monitorizează RTI (Fininvest) despre existența dosarului UER/Sistemul Eurovision, și de asemenea despre sistemul de sublicențe pe care UER se pregătea să îl adopte, invitând-o să se exprime cu privire la acest subiect în termen de șase săptămâni. La 29 ianuarie 1990, Fininvest și-a prezentat observațiile critice. Aceasta a susținut în special că normele privind acordarea sublicențelor aveau un caracter foarte general, care împiedica o evaluare temeinică în această privință.

21 La 3 iulie 1990, UER a adoptat un prim sistem de acordare de sublicențe, ca urmare a discuțiilor prealabile cu Comisia.

22 Prin Comunicarea 90/C 251/02L din 5 octombrie 1990 (JO C 251, p. 2), în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, primul

regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din tratat (JO 1962, 13, p. 204; ediție specială în limba română: capitol 08, volum 01, p. 3; denumit în continuare „Regulamentul nr. 17”), Comisia și-a anunțat intenția de a lua o decizie de aplicare a articolului 85 alineatul (3) din tratat cu privire la dispozițiile pe care i le notificase UER. Ca urmare a observațiilor critice adresate de terți, Comisia a organizat la 18 și 19 decembrie 1990 o audiere la care au participat părțile interesate.

23 M6 a prezentat Comisiei observații scrise prin scrisoarea din 5 noiembrie 1990, în care și-a exprimat „cele mai mari rezerve față de sistemul de acordare de sublicențe terților pentru emisiunile sportive ale UER, astfel cum a fost descris în nr. C 251/2 din *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*”. M6 a participat de asemenea la audierea din 18 și 19 decembrie.

24 RTI nu a înaintat observații scrise Comisiei. Totuși, a fost prezentă la audierea din 18 și 19 decembrie 1990.

25 Prin scrisoarea din 5 noiembrie 1990, Telecinco a prezentat Comisiei observațiile sale privind dosarul UER/Sistemul Eurovision. Aceasta i-a cerut Comisiei să respingă cererea de exceptare în temeiul articolului 85 alineatul (3) din tratat, cu privire la reglementarea notificată. Telecinco, de asemenea, a asistat la audierea din 18 și 19 decembrie 1990.

26 Antena 3 nu a prezentat observații scrise Comisiei și nu a participat la audierea din 18 și 19 decembrie 1990.

27 La 24 iunie 1991, Comisia a trimis o a doua comunicare privind obiecțiunile, în care declara că sistemul de acordare de sublicențe „nu poate fi acceptat”. [traducere neoficială] Prin urmare, UER a prezentat Comisiei la 8 noiembrie 1991 o nouă reglementare privind accesul pe bază contractuală al celor care nu sunt membri, care excludea, conform Comisiei, majoritatea clauzelor din precedentul sistem de acordare de sublicențe care fuseseră criticate de terții interesați.

28 Decizia a fost adoptată de Comisie după prezentarea de către UER, la 26 februarie 1993, a unei noi versiuni revizuite, de acord cu Comisia, a normelor referitoare la sistemul de acordare a sublicențelor.

Decizia

29 Decizia constată că dispozițiile statutare și normele interne ale UER cu privire la negocierea și achiziționarea în comun, precum și partajarea drepturilor de televiziune pentru manifestările sportive și acordurile cu privire la acestea, încheiate pentru fiecare caz în parte între membrii asociației, au ca obiect și ca efect restrângerea în mare măsură, în multe cazuri chiar eliminarea concurenței între aceștia, contrar articolului 85 alineatul (1) din tratat (considerentele 47-49). De asemenea, conform deciziei, negocierea și achiziționarea de drepturi în comun permit membrilor UER să își consolideze poziția pe piață în detrimentul concurenților independenți (considerentul 51). În plus, decizia constată că normele de aderare la UER [stabilite în special la articolul 3 alineatul (3) din statutul său] denaturează parțial concurența față de canalele pur comerciale, care nu sunt acceptate drept membri activi (considerentul 50). Aceasta constată, în fine, că schimburile între statele membre sunt afectate în sensul că sistemul Eurovision se referă la achiziționarea și utilizarea transfrontalieră a drepturilor de televiziune și că acest lucru este valabil mai ales pentru achiziționarea în comun și partajarea a drepturilor între membri din țări diferite și pentru schimbul semnalului de televiziune corespondent între aceștia (considerentul 53).

30 Totuși, ea consideră ca sistemul Eurovision și normele care stau la baza acestuia oferă un anumit număr de avantaje, în temeiul articolului 85 alineatul (3), care se referă totodată la achiziționarea în comun și la partajarea drepturilor, pe de o parte, la schimbul semnalului și al transportului său în rețeaua comună, pe de altă parte, precum și la accesul pe bază contractuală acordat celor care nu sunt membri (considerentul 58).

31 Exceptarea acordată este însoțită de două condiții. În primul rând, este vorba de obligația UER și a membrilor de a achiziționa în mod colectiv drepturi de televiziune pentru manifestările sportive doar în cadrul acordurilor care includ una dintre posibilitățile următoare: fie permit UER și de asemenea membrilor săi să acorde terților accesul la drepturile de televiziune, fie permit titularilor drepturilor să acorde acest acces terților conform regulamentului referitor la acces sau, sub rezerva aprobării de către UER, conform unor condiții mai favorabile pentru terți [articolul 2 punctul (1)]. În al doilea rând, Decizia prevede obligația UER de a informa Comisia despre orice modificare sau adăugare la normele notificate, despre orice procedură de arbitraj privind litigiile survenite în cadrul sistemului de acces și despre orice decizie privind cererile de aderare ale terților [articolul 2 punctul (2)].

Desfășurarea procedurii

32 M6, RTI, Telecinco și Antena 3 au introdus acțiuni prin cereri depuse la grefa Tribunalului la 5, 16 și, respectiv, 18 octombrie 1993.

33 La 25 ianuarie 1994, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în cauza T-546/93.

34 Prin cereri depuse la grefa Tribunalului la 9 februarie, 2 și 10 martie 1994, UER, Radiotelevisione Italiana SpA (denumită în continuare „RAI”) și Radiotelevisión Española (denumită în continuare „RTVE”) au solicitat să intervină în cauzele T-528/93, T-542/93 și respectiv în cele două cauze T-543/93 și T-546/93, în sprijinul pretențiilor părții. Aceste cereri au fost acceptate prin ordonanțele președintelui Camerei a doua a Tribunalului emise la 28 martie, 17 mai și, respectiv, 6 mai 1994.

35 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 10 martie 1994, Sociedade Independente de Comunicação SA (denumită în continuare „SIC”) a solicitat să intervină în cauza T-542/93, în sprijinul pretențiilor RTI. Cererea sa a fost acceptată prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 13 iunie 1994.

36 Prin Ordonanța din 29 septembrie 1994, Tribunalul (Camera întâi extinsă) a hotărât să conexeze cu fondul excepția ridicată de Comisie în cauza T-546/93.

37 Procedura scrisă în cauzele T-528/93, T-542/93, T-543/93 și 546/93 s-a încheiat la 19 august 1994, cu depunerea de către M6 a observațiilor privind memoriul intervenientei UER, la 2 martie 1995, depunerea observațiilor Comisiei privind documentul depus de intervenienta SIC, la 14 august 1994, depunerea de către Telecinco a observațiilor privind memoriul intervenientei RTVE, și respectiv la 9 martie 1995, cu depunerea observațiilor Comisiei și ale intervenientei RTVE privind documentele depuse de Antena 3 la 13 și 20 februarie 1995.

38 În urma încheierii procedurii scrise în fiecare dintre cele patru cauze și pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia extinsă) a hotărât deschiderea procedurii orale și a invitat Comisia, cu titlu de măsuri de organizare a procedurii, să răspundă în scris la două serii de întrebări.

39 Prin Ordonanța președintelui camerei întâi extinse din 11 aprilie 1995, prezentele cauze au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii orale.

Pretențiile părților

40 În cauza T-528/93, M6 solicită Tribunalului:

- cu titlu preliminar, să ordone Comisiei comunicarea statutului UER și a altor norme privind sistemul Eurovision;
- să anuleze decizia din 11 iunie 1993;
- să oblige Comisia și UER la plata cheltuielilor de judecată.

41 Comisia solicită Tribunalului:

- să respingă cererea de emitere a unui ordin depusă de M6;
- să respingă acțiunea acesteia;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

42 În cauza T-542/93, RTI solicită Tribunalului:

- să îi ordone UER să prezinte memorandumul de înțelegere încheiat între RAI și comitetul olimpic național italian cu privire la difuzarea manifestărilor sportive;
- să anuleze Decizia Comisiei din 11 iunie 1993;
- să oblige pârâta la plata cheltuielilor de judecată.

43 Comisia solicită Tribunalului:

- să declare acțiunea RTI ca inadmisibilă;
- în subsidiar, să respingă cererea pentru măsuri de cercetare judecătorească ca inadmisibilă și să respingă acțiunea ca nefondată;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată;
- să oblige intervenienta SIC la plata cheltuielilor de judecată ale Comisiei ca urmare a intervenției sale.

44 În cauza T-543/93, Telecinco solicită Tribunalului:

- să declare acțiunea admisibilă;
- să anuleze Decizia comisiei din 11 iunie 1993 și, în general, să ia toate măsurile pe care Tribunalul le consideră necesare pentru restabilirea regimului comunitar al concurenței de pe piața relevantă;
- să oblige pârâta la plata cheltuielilor de judecată;

- să oblige intervenienta RTVE la plata propriilor cheltuieli de judecată.

45 Comisia solicită Tribunalului:

- să respingă acțiunea Telecinco;

- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

46 În cererea sa depusă în cauza T-546/93, Antena 3 solicită Tribunalului:

- să anuleze Decizia din 11 iunie 1993;

- să oblige pârâta la plata cheltuielilor de judecată.

47 În observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie, Antena 3 solicită Tribunalului:

- să declare excepția Comisiei ca nefondată și să conexeze examinarea admisibilității acțiunii cu fondul;

- în subsidiar, să declare acțiunea admisibilă;

- să amâne pronunțarea cu privire la cheltuielile de judecată.

48 Comisia solicită Tribunalului:

- să declare acțiunea Antena 3 ca inadmisibilă sau, în subsidiar, să respingă acțiunea ca nefondată;

- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

49 SIC, intervenientă în sprijinul pretențiilor RTI în cauza T-542/93, solicită Tribunalului:

- să declare acțiunea fondată, și, în consecință, să anuleze Decizia Comisiei din 11 iunie 1993;

- să oblige pârâta la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de către intervenientă.

50 UER, intervenientă în sprijinul pretențiilor Comisiei în cauza T-528/93, solicită Tribunalului:

- să respingă acțiunea postului M6;

- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de către intervenientă.

51 RAI, intervenientă în sprijinul pretențiilor Comisiei în cauza T-542/93, solicită Tribunalului:

- să declare acțiunea RTI inadmisibilă;

- în subsidiar, să respingă acțiunea ca nefondată;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de către intervenientă.

52 RTVE, intervenientă în sprijinul pretențiilor Comisiei în cauzele T-543/93 și T-546/93, solicită Tribunalului:

- să respingă acțiunile introduse de Telecinco și Antena 3;
- să oblige aceste reclamante la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de către intervenientă.

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în cauza T-546/93 (Antena 3)

Expunere sumară a argumentelor părților

53 Comisia, cu care intervenienta RTVE este de acord în esență, consideră că acțiunea postului Antena 3 este inadmisibilă, din moment ce Decizia nu se referă în mod direct și individual la reclamantă în sensul articolului 173 din tratat, astfel cum este interpretat conform unei jurisprudențe constante încă de la Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia (25/62, Rec., p. 197, 223). În afară de apartenența sa la o categorie generală și abstractă, care cuprinde toate societățile de televiziune concurente ale UER sau ale membrilor săi activi pentru achiziționarea drepturilor de televiziune privind manifestări sportive internaționale, Antena 3 nu demonstrează că ar avea o calitate care îi este specifică sau că s-ar afla într-o situație de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, o individualizează în mod asemănător cu destinatarul deciziei, în sensul jurisprudenței menționate.

54 În primul rând, Decizia nu se pronunță în ceea ce privește legalitatea aplicării, în cazuri concrete, a normelor de aderare la UER de către organele sale de conducere. În consecință, respingerea cererii de aderare depusă de Antena 3 nu o plasează într-o situație care o caracterizează în raport cu orice alt concurent al UER. În al doilea rând, gestionarea serviciului public esențial de televiziune de către Antena 3, al cărui titular este statul spaniol, nu îi conferă în mai mare măsură o caracteristică specifică susceptibilă să o individualizeze în mod asemănător cu destinatarul deciziei. Într-adevăr, nu este singurul canal de televiziune din Spania care deține această caracteristică, și alte întreprinderi europene se găsesc în aceleași condiții.

55 Pe de altă parte, Comisia amintește că, spre deosebire de M6, RTI și Telecinco, Antena 3 nu a prezentat observații după publicarea făcută conform articolului 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 și nu a fost prezentă la audierea organizată de Comisie la 18 și 19 decembrie 1990. Comisia recunoaște că, în principiu, în cadrul dreptului concurenței, participarea unei întreprinderi care nu este destinatarul unei decizii la procedura administrativă de stabilire a respectivei decizii nu este singurul factor de individualizare în sensul articolului 173 din tratat. Totuși, aceasta consideră, în speță, că singurul element capabil să individualizeze Antena 3 și să îi permită, din acel moment, să intenteze acțiunea sa l-ar fi reprezentat chiar participarea acesteia, în temeiul articolului 19 alineatul 3 din Regulamentul nr. 17, la procedura de adoptare a Deciziei. Dacă Antena 3 și-ar fi exercitat drepturile

procedurale ce îi sunt recunoscute prin această dispoziție, aceasta s-ar fi individualizat *ipso facto* în mod asemănător cu destinatarul deciziei (Hotărârea Curții din 22 octombrie 1986, Metro/Comisia, 75/84, Rec., p. 3021, punctele 20-23).

56 Antena 3 susține că, deși decizia nu poate fi considerată o decizie de respingere a reclamațiilor depuse de aceasta la Comisie conform articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 17 din 27 februarie și 2 martie 1992, este afectată totuși în mod individual în sensul jurisprudenței Palumann, indiferent de faptul că nu a participat de bunăvoie la procedura de adoptare a Deciziei.

57 Întrebarea cu adevărat pertinentă nu se referă la participarea sau neparticiparea la procedura administrativă de adoptare a unei decizii, ci la măsura în care această participare contribuie la plasarea terților care nu sunt destinatari ai deciziei, conform formulării jurisprudenței Plaumann, datorită unor „circumstanțe care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și le individualizează în mod asemănător cu destinatarul”. În această privință, pentru a-i admite reclamatului dreptul de a introduce o acțiune împotriva unei decizii a Comisiei adresată altei persoane, Curtea ține cont, în Hotărârea din 25 octombrie 1977, Metro/Comisia (26/76, Rec., p. 1875), nu numai de faptul că reclamantul a depus o plângere în temeiul articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 17, dar, de asemenea, și de respingerea cererii de admitere la sistemul de distribuție în litigiu pe care o depusese. În Hotărârea sa din 22 octombrie 1986, Metro/Comisia, citată anterior, Curtea ar fi recunoscut că legitimitatea reclamantei de a introduce o acțiune nu era legată numai de observațiile depuse în temeiul articolului 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17, ci și, în special, de respingerea cererii sale de admitere în sistemul de distribuție în cauză.

58 În cazul de față, Antena 3 aparține unei categorii mai restrânse decât cea constituită de toate celelalte canale de televiziune aflate în raport de concurență cu UER sau cu membrii săi. De fapt, acesta ar aparține categoriei perfect identificabile a persoanelor care, anterior adoptării deciziei, au solicitat admiterea la UER și la Eurovision, cererea le-a fost respinsă în mod discriminatoriu cu toate că îndeplineau în mod obiectiv condițiile impuse în acest sens și, prin urmare, au fost excluse din acest sistem. Însuși conținutul deciziei contrazice argumentul Comisiei conform căruia aplicarea concretă a normelor de aderare la UER nu face obiectul acestei decizii. Din punctul 83 al Deciziei reiese că aplicarea acestor norme „în mod adecvat, rezonabil și nediscriminatoriu” constituie o condiție prealabilă pentru acordarea și menținerea exceptării acordate în temeiul articolului 85 alineatul (3) din tratat. Pe de altă parte, în calitatea sa specifică de administrator al „serviciului public fundamental de televiziune din cadrul statului”, partajat în Spania cu unicul membru al UER, Antena 3 se diferențiază de orice alt canal de televiziune. [traducere neoficială] În aceste condiții, acțiunea sa ar trebui declarată admisibilă.

Aprecierea Tribunalului

59 În conformitate cu articolul 173 din tratat, orice persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva unei decizii adresate unei alte persoane numai în cazul în care această decizie o privește în mod direct și individual. Întrucât Decizia se adresa UER, trebuie să se examineze dacă Antena 3 îndeplinește cele două condiții impuse de acest text.

60 Conform unei jurisprudențe constante, dispozițiile tratatului care privesc dreptul justițiabililor de a introduce o acțiune nu trebuie să fie interpretate în mod restrictiv și, în consecință, întrucât tratatul nu reglementează acest aspect, nu se poate prezuma nici o limitare în această privință. Alte persoane decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt în mod individual interesați, decât în cazul în care această decizie le aduce atingere din cauza

anumitor calități care le sunt specifice sau datorită unor circumstanțe care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și le individualizează în mod asemănător cu destinatarul (a se vedea Hotărârea Curții, Plaumann/Comisia, citată anterior, p. 223, și Hotărârea Tribunalului din 6 iulie 1995, AITEC și alții/Comisia, T-447/93, T-448/93 și T-449/93, Rec., p. II-1971, punctul 34).

61 În speță, Antena 3 este o întreprindere concurentă a UER, precum și a tuturor membrilor săi în cadrul pieței comune. În cadrul mai restrâns al pieței spaniole, aceasta este concurentă directă a RTVE, unicul membru activ al UER care operează pe această piață. Rezultă de aici că decizia, în măsura în care permite, prin intermediul normelor statutare de exceptare, excluderea canalului Antena 3 de la beneficiul avantajelor concurențiale rezultate din calitatea de membru al UER, îi afectează poziția sa concurențială. Prin urmare, Antena 3 trebuie considerată drept terț interesat în sensul articolului 19 alineatul (3) prima teză din Regulamentul nr. 17, astfel cum recunoaște Comisia însăși. În această calitate, Antena 3 avea deci dreptul de a fi admisă de Comisie să participe la procedura administrativă de adoptare a Deciziei. În aceeași calitate, este necesar să se considere actul o privește în mod individual în sensul articolului 173 din tratat (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 19 mai 1993, Cook/Comisia, C-198/91, Rec., p. I-2487, punctele 24-26, și Hotărârea Curții din 15 iunie 1993, Matra/Comisia, C-225/91, Rec., p. I-3203, punctele 18-20; și de asemenea, în același sens, Ordonanța Curții din 30 septembrie 1992, Landbouwschap/Comisia, C-295/92, Rec., p. I-5003, punctul 12).

62 Niciun argument în sens contrar nu poate rezulta din faptul că Antena 3 nu s-a prevalat, în acest caz, de drepturile procedurale pe care i le conferă articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 și nu a depus observații scrise sau orale în timpul procedurii administrative de adoptare a Deciziei. Într-adevăr, condiționarea calității procesuale a terților interesați, care beneficiază de drepturi procedurale în timpul unei proceduri administrative, de participarea efectivă a acestora la această procedură, ar echivala cu introducerea unei condiții de admisibilitate suplimentare, sub forma unei proceduri precontencioase obligatorii, care nu este prevăzută la articolul 173 din tratat (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 1995, Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources și alții/Comisia, T-96/92, Rec., p. II-1213, punctele 35 și 36, și Comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel și alții/Comisia, T-12/93, Rec., p. II-1247, punctele 46 și 47).

63 Calitatea procesuală a postului Antena 3 este confirmată, de asemenea, de faptul că a solicitat aderarea la UER și a fost respinsă înainte de adoptarea Deciziei. Într-adevăr, această circumstanță specifică este de asemenea de natură să individualizeze postul Antena 3 în mod asemănător cu destinatarul deciziei, independent de chestiunea dacă aceasta se pronunță sau nu cu privire la legalitatea aplicării în cazuri concrete, de către organele UER, a normelor de aderare pe care Decizia le-a exceptat (a se vedea Hotărârea din 25 octombrie 1977, Metro/Comisia, citată anterior, punctul 13, precum și Hotărârea din 22 octombrie 1986, Metro/Comisia, citată anterior, punctele 18-23).

64 De altfel, Decizia privește în mod direct postul Antena 3. În această privință, este suficient să se observe că există o legătură de cauzalitate directă între aceasta, care nu necesită nicio dispoziție de aplicare, și efectele asupra poziției concurențiale a Antena 3.

65 Din cele menționate anterior rezultă că acțiunea introdusă de Antena 3 trebuie declarată admisibilă.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în cauza T-542/93 (RTI)

Expunere sumară a argumentelor părților

66 Comisia, cu care intervenienta RAI este de acord, dorește să se informeze cu privire la admisibilitatea acțiunii pe motiv că RTI s-a abținut, pe de o parte, să depună observații scrise în urma publicării prevăzute la articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 și, pe de altă parte, să formuleze vreun comentariu cu privire la dosar în timpul ședinței organizate de Comisie la 18 și 19 decembrie 1990.

67 În primul rând, publicarea prevăzută la articolul 19 alineatul (3) are ca scop să îi permită să dispună, înainte de a lua o decizie, de toate elementele de fapt și de drept pentru a se pronunța în deplină cunoștință de cauză. Admiterea acțiunii unui terț interesat care nu s-a prevalat de drepturile procedurale ce îi sunt conferite de Regulamentul nr. 17 și, prin urmare, din proprie inițiativă, nu a depus observații scrise în timpul procedurii administrative, ar echivala cu denaturarea acțiunii instanței comunitare. Controlul exercitat de acesta nu se mai referă la respectarea drepturilor în cauză, ci constituie o procedură de schimb în comparație cu cea prevăzută de regulament. Singurul caz în care participarea activă a unui terț interesat poate fi considerată o condiție necesară pentru exercitarea dreptului de a acționa în justiție este cel în care cel interesat nu a avut cunoștință, din motive care nu i se pot imputa, de existența procedurii.

68 În al doilea rând, lipsa oricăror comentarii din partea RTI în timpul audierii din 18 și 19 decembrie 1990 ar echivala cu o aprobare sau, cel puțin, cu o lipsă de interes din partea sa cu privire la procedură care exclude posibilitatea ca decizia să o privească în mod individual.

69 În ultimul rând, acțiunea trebuie declarată inadmisibilă, *a contrario*, ținând seama de Hotărârea Tribunalului din 19 mai 1994 Air France/Comisia (T69/-2, Rec., p. II-323, punctele 44-46). În cazul în speță, nu este prezent niciunul dintre cele trei elemente de fapt în urma cărora Tribunalul să fi subordonat admisibilitatea acțiunii, îndeosebi participarea activă a reclamantei la procedura precontencioasă, aprecierea de către Comisie ținând în mod expres cont de situația reclamantei și implicarea activă a acesteia în situația de fapt care face obiectul unei astfel de aprecieri.

70 RTI subliniază, în primul rând, faptul că se află în raport de concurență directă pe piața italiană cu RAI, unicul membru italian al UER, în ceea ce privește atât achiziționarea drepturilor de televiziune, cât și vânzarea de spații publicitare. Un astfel de raport de concurență nu are așadar un caracter general. Acesta ar fi influențat în special de normele cu privire la organizarea și funcționarea UER.

71 Depunerea observațiilor, ca urmare a unei comunicări în temeiul articolului 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17, precum și participarea activă la o audiere ar putea, desigur, să susțină ideea că o procedură vizează efectiv un terț, și eventual chiar să justifice o prezumție cu privire la existența unui interes legitim. Totuși, în niciun caz nu se pot ridica la rangul de condiții necesare pentru stabilirea unui interes de a acționa. În această privință, Hotărârea din 22 octombrie 1986, Metro/Comisia, citată anterior (punctul 21), trebuie interpretată în sensul că procedura administrativă constituie un element adițional care urmează să facă dovada unui interes legitim de a acționa în justiție și nu o condiție *sine qua non* a existenței unui astfel de interes.

72 În consecință, din moment ce RTI a demonstrat că ocupă o poziție comparabilă cu cea a destinatarului Deciziei, având în vedere efectele specifice ale acesteia cu privire la situația sa individuală, nu mai este necesar să se recurgă la prezumția rezultată din participarea la procedura precontencioasă.

73 Cel puțin, contrar afirmațiilor Comisiei, participarea la o procedură administrativă se poate concretiza prin simplul fapt că asistă la desfășurarea acesteia. În speță, faptul că RTI nu a adoptat o poziție specifică și nici nu a formulat aprecieri critice a fost o consecință a imposibilității în care s-a găsit, din motive obiective care nu îi sunt imputabile, de a aprecia cu precizia necesară sfera de aplicare a unei eventuale decizii de exceptare în momentul publicării făcute în temeiul articolului 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17. O astfel de atitudine nu poate fi asimilată unei aprobări, care, pe lângă faptul că ar putea fi considerată doar din punctul de vedere al măsurilor definitive atacabile în justiție, trebuie să rezulte din acceptarea expresă sau din acte incompatibile cu dorința de a face uz de o cale de atac.

Aprecierea Tribunalului

74 În această speță, este incontestabil faptul că decizia privește în mod individual canalul RTI, în sensul articolului 173 din tratat.

75 În calitate de canal de televiziune aflat în raport de concurență cu UER și cu totalul membrilor din cadrul pieței comune, precum și cu unicul membru activ al UER în cadrul mai restrâns al pieței italiene, Decizia îi afectează canalului RTI poziția concurențială, în măsura în care acesta permite, prin intermediul normelor statutare de exceptare, excluderea de la folosința avantajelor concurențiale rezultate din calitatea de membru al UER. Prin urmare, acesta avea statutul de terț interesat în sensul articolului 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 și avea așadar dreptul de a fi admis de Comisie în procedura de adoptare a Deciziei, situație care îl individualizează în mod asemănător cu destinatarul Deciziei (a se vedea punctul 61 de mai sus).

76 Simplul fapt că RTI s-a mulțumit să asiste la desfășurarea audierii organizate de Comisie fără a lua o poziție specifică nu poate pune la îndoială această concluzie. Într-adevăr, dreptul procedural prevăzut de articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 nu este supus niciunei condiții referitoare la modalitatea de exercitare a acestuia.

77 În plus, decizia în litigiu privește în mod direct canalul RTI, în mod identic cu reclamanta în cauza T-546/93 (a se vedea punctul 64 de mai sus).

78 Din cele menționate anterior rezultă că acțiunea introdusă de RTI trebuie declarată admisibilă.

Cu privire la fond

79 M6 invocă patru motive de anulare întemeiate, în primul rând, pe încălcarea normelor de procedură referitoare la adoptarea Deciziei; în al doilea rând, pe erorile și insuficiențele motivării care aduc atingere Deciziei; în al treilea rând, pe o aplicare eronată a articolului 85 alineatul (3) din tratat; și, în al patrulea rând, pe încălcarea articolului 10 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

80 RTI invocă patru motive. Primul este întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură, în măsura în care Comisia nu a respectat norma procedurală prevăzută de articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17. Al doilea motiv este întemeiat pe un abuz de putere, în măsura în care Comisia și-a exercitat competențele conferite de tratat în vederea protecției concurenței cu scopul de a reglementa sectorul vizat. Al treilea motiv este întemeiat pe o eroare de fapt în cadrul aprecierii circumstanțelor care justifică aplicarea articolului 85

alineatul (3). Al patrulea motiv este întemeiat pe aplicarea eronată a articolului 85 alineatul (3), determinată de eroarea de fapt invocată.

81 Telecinco invocă șase motive; primul este întemeiat pe încălcarea normelor fundamentale de procedură, al doilea pe o eroare de fapt evidentă, al treilea pe încălcarea regimului comunitar al concurenței, în special articolul 85 alineatul (3), articolul 86 și articolul 90 din tratat, al patrulea pe încălcarea principiului general al egalității întreprinderilor, al cincilea pe un abuz de putere și al șaselea pe lipsa de competență a Comisiei pentru a adopta Decizia.

82 Antena 3 invocă patru motive. În primul rând, Decizia este întemeiată pe o eroare evidentă în aprecierea circumstanțelor de fapt. În al doilea rând, Decizia se pretează la o interpretare evident eronată și o aplicare incorectă a articolului 90 alineatul (2) din tratat. În al treilea rând, aceasta se pretează la o interpretare evident eronată și o aplicare incorectă a articolului 85 alineatul (3). În al patrulea rând, aceasta este viciată pe un abuz de putere.

83 Tribunalul consideră ca este necesar să se examineze motivul comun celor patru acțiuni, întemeiat în fond pe interpretarea eronată și aplicarea incorectă a articolului 85 alineatul (3) din tratat. Este necesar să se analizeze succesiv cele două părți ale acestui motiv care se referă, pe de o parte, la caracterul discriminatoriu al normelor de aderare la UER, care ar fi trebuit să împiedice o exceptare în temeiul articolului 85 alineatul (3) litera (a) și, pe de altă parte, la luarea în considerare, în vederea aplicării acestei dispoziții, a noțiunii de misiune specială de interes public care, conform Deciziei, este încredințată membrilor UER.

Cu privire la motivul întemeiat pe o încălcare a articolului 85 alineatul (3) din tratat

1. Normele de aderare la UER în raport cu articolul 85 alineatul (3) litera (a) din tratat

- Expunere sumară a argumentelor părților

84 Toți reclamantii susțin, în esență, că analiza făcută de Comisie în scopul exceptării de la normele privind condițiile de aderare la UER în calitate de membru activ, astfel cum figurează la articolul 3 alineatul (3) din statutul acestei asociații, cuprinde în același timp erori de fapt și de drept, dar și omisiuni.

85 În primul rând, decizia a constatat în mod eronat că aceste norme reflectă o distincție esențială între canalele de televiziune care au o misiune specifică de interes public, ca și membrii UER, și noile canale de televiziune comerciale care, în general, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de aceste norme. Ori, conform M6 și Antena 3, nu rezultă din statutul UER că membrii acesteia trebuie să aibă o misiune specifică de interes public. Este vorba așadar de o nouă condiție, adăugată în mod nejustificat de Decizie. Adăugată normelor privind aderarea noilor membri prevăzute de articolul 3 alineatul (3) din statut, această condiție ar consolida caracterul discriminatoriu al UER și al Sistemului Eurovision, în măsura în care permite *a priori* privarea noilor canale de la calitatea de membri activi ai UER, din cauza caracterului lor comercial, chiar dacă îndeplinesc în mod efectiv condițiile stabilite de această dispoziție pentru a deveni membri. Acest caracter discriminatoriu este confirmat de articolul 6 alineatul (1) din statutul UER, care recunoaște deschis că nu toți membrii acestei asociații îndeplinesc condițiile de aderare. Exemplul concret este Canal Plus.

86 În al doilea rând, reclamantii susțin că Comisia a omis să examineze în mod obiectiv situația canalelor care nu sunt membre ale UER și a membrilor acesteia în raport cu normele de aderare exceptate. Dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi constatat cu siguranță că, pe de o parte, multe dintre canalele care nu sunt membre îndeplinesc aceleași caracteristici ca unii membri

ai UER, fără să fi fost totuși admise în această asociație, și că, pe de altă parte, unii membri ai UER nu îndeplinesc în realitate condițiile impuse de articolul 3 alineatul (3) din statut. În această privință, RTI și Telecinco subliniază că legislația italiană și cea spaniolă impun concesionarilor de televiziune privați obligații deosebit de stricte în ceea ce privește programul diversificat și producția proprie. De altfel, limitele difuzării de mesaje publicitare sunt aceleași pentru membrii și pentru cei care nu sunt membri UER. Acest lucru este suficient pentru a contesta constatarea Comisiei conform căreia există diferențe substanțiale în aceste domenii între canalele comerciale și canalele afiliate ale UER.

87 Potrivit Antena 3, omiterea unei astfel de examinări ar fi în contradicție cu punctul 83 din Decizie care obligă Comisia să verifice, în perioada de exceptare, dacă normele de aderare la UER sunt aplicate în mod adecvat, rezonabil și nediscriminatoriu. Prin acordarea exceptării, Comisia a considerat în mod obligatoriu, fără o examinare prealabilă, că această condiție a fost îndeplinită.

88 Comisia a replicat că noțiunea de misiune specifică de interes public nu urmărește, în contextul Deciziei, decât să rezume normele de aderare în conformitate cu statutul UER și că, în consecință, nu poate constitui o condiție suplimentară pentru a deveni membru activ al acestei asociații. O astfel de noțiune desemnează obligațiile sau sarcinile care condiționează apartenența de UER în temeiul articolului 3 alineatul (3) din statutul acesteia și nu se confundă în nicio situație cu noțiunea de întreprindere aflate în proprietate publică sau cu noțiunea de întreprindere care are sarcina de a gestiona serviciile de interes economic general menționate la articolul 90 alineatul (2) din tratat.

89 Fiind vorba de criticile cu privire la conținutul și la sfera examinării normelor de aderare la UER, Comisia susține, cu titlu preliminar, în sensul aplicării articolului 85 alineatul (3), că nu era obligată să efectueze o analiză sistematică a punerii în practică a acestor norme de însuși UER. Prin urmare, a putut să adopte decizia în mod legitim fără să examineze aplicarea articolului 3 alineatul (3) din statutul UER pentru fiecare caz în parte.

90 Mai precis, Comisia nu era obligată să demonstreze că fiecare membru al UER îndeplinește condițiile prevăzute de normele statutare în cauză. Din motive istorice, faptul că un membru al UER — cum ar fi Canal Plus — nu îndeplinește toate condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (3) din statut nu invalidează, în general, analiza sa. Totuși, Comisia recunoaște fără reținere că, la ora actuală, pot exista canale de televiziune private care îndeplinesc de asemenea condițiile în cauză. În cele din urmă, aceasta evidențiază că nu s-a pronunțat niciodată asupra chestiunii referitoare la existența unei discriminări în favoarea anumitor membri ai UER care nu îndeplinesc în întregime criteriile de aderare în vigoare în prezent.

91 În schimb, Comisia recunoaște că este de datoria ei să se asigure că normele de aderare ale UER exceptate prin Decizie sunt respectate de toate părțile interesate. În această privință, instituția subliniază că Decizia a impus UER obligația de a informa Comisia cu privire la orice decizie privind cererile de aderare ale terților. În cazul în care o cerere de aderare la UER face obiectul unui refuz nejustificat, decizia nu se anulează. În realitate, aceasta este încălcată de UER, destinatarul său.

92 UER, intervenientă, consideră că deciziile de admitere sau de respingere pe care le-a adoptat în baza normelor de aderare în litigiu au fost examinate, în mod corect, de către Comisie, nu în scopul de a verifica dacă erau justificate pentru fiecare caz în parte, ci în acela de a limita grupul de cooperare până acolo unde este necesar, chiar indispensabil, pentru asigurarea unei coeziuni și a unei funcționări care să îi permită atingerea obiectivelor sale.

Buna funcționare a sistemului exceptat, precum și menținerea unui raport de concurență semnificativă depind de numitorul comun al membrilor UER, și anume realizarea unei misiuni specifice de interes public.

- Aprecierea Tribunalului

93 Cu titlu introductiv, este necesar să se facă două observații. În primul rând, acordarea de către Comisie a unei decizii individuale de exceptare presupune ca acordul sau decizia asociațiilor de întreprinderi să îndeplinească în mod cumulativ cele patru condiții formulate la articolul 85 alineatul (3) din tratat. Este suficient ca una dintre cele patru condiții să nu se aplice pentru ca exceptarea să fie refuzată (Hotărârea Curții din 17 ianuarie 1984, VBVB și VBBB/Comisia, 43/82 și 63/82, Rec., p. 19, punctul 61; Ordonanța Curții din 25 martie 1996, SPO și alții/Comisia, C-137/95 P, Rec., p. I-1611, punctul 34; Hotărârea Tribunalului din 15 iulie 1994, Matra Hachette/Comisia, T-17/93, Rec., p. II-595, punctul 104 și Hotărârea din 21 februarie 1995, SPO și alții/Comisia, T-29/92, Rec., p. II-289, punctele 267 și 286). În al doilea rând, în cazuri precum acesta, în care instituțiile Comunității dispun de o putere de apreciere pentru a fi în măsura de a-și îndeplini funcțiile, respectarea garanțiilor oferite prin dreptul intern comunitar în procedurile administrative are o importanță fundamentală și mai mare; printre aceste garanții figurează mai ales obligația instituției competente de a examina cu grijă și imparțialitate toate elementele relevante ale cazului respectiv (a se vedea Hotărârea Curții din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec., p. I-5469, punctele 14 și 26, precum și Hotărârea Tribunalului din 24 ianuarie 1992, La Cinq/Comisia, T-44/90, Rec., p. II-1, punctul 86).

94 Trebuie amintit în continuare că, potrivit punctului 50 din Decizie, normele de aderare la UER „denaturează parțial concurența față de canalele pur comerciale, care nu sunt admise în calitate de membri” și care, prin urmare, nu pot participa la raționalizarea și la economiile pe care le permite sistemul Eurovision. [traducere neoficială] Conform punctului 72 și următoarelor, restrângerea concurenței ce rezultă din aceste norme de aderare au totuși un caracter indispensabil în sensul articolului 85 alineatul (3) litera (a) din tratat.

95 Pentru a aprecia legalitatea Deciziei în această privință, Tribunalul trebuie să examineze în primul rând, așa cum trebuia să procedeze și Comisia, dacă aceste norme de aderare (citate la punctul 10 de mai sus) au un caracter obiectiv și bine stabilit, pentru a permite aplicarea uniformă și nediscriminatorie față de toți membrii activi potențiali, conform unei jurisprudențe consacrate (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 25 octombrie 1977, Metro/Comisia, citată anterior, punctul 20). Într-adevăr, aprecierea corectă a caracterului indispensabil al restrângerii concurenței ce rezultă din aceste norme nu poate interveni decât dacă această condiție prealabilă este îndeplinită.

96 La citirea Deciziei, Tribunalul constată că, încă de la început, Comisia s-a abținut să efectueze o astfel de examinare.

97 În continuare, acesta constată că cele trei condiții impuse de articolul 3 alineatul (3) din statutul UER - referitoare la deservirea populației, la programare și la producția unor emisiuni difuzate - nu au un conținut bine definit. Într-adevăr, referindu-se în esență la niște criterii cantitative necuantificate, acestea prezintă un caracter vag și imprecis. Prin urmare, în absența altor precizări, acestea nu sunt de natură să pună bazele unei aplicări uniforme și nediscriminatorii.

98 Astfel cum a afirmat în cursul audierii, faptul că UER s-a văzut în situația de a adopta ulterior o notă de interpretare a primei condiții de aderare („linie directoare internă” care fixează până la 90 % obligația de a deservi populația) confirmă această apreciere.

99 În aceste condiții, Comisia ar fi trebuit să ajungă la concluzia că nu era în măsură să aprecieze dacă restricțiile corespunzătoare erau indispensabile în sensul articolului 85 alineatul (3) litera (a) din tratat. Prin urmare, nu putea să le excepteze pe această bază.

100 Din aceleași motive, Comisia nu se află în situația de a verifica în timpul perioadei de exceptare, conform punctului 83 din Decizie, „dacă condițiile de exceptare sunt îndeplinite în continuare și, în special, dacă condițiile de aderare [...] sunt aplicate în mod adecvat, rezonabil și nediscriminatoriu”. [traducere neoficială] De altfel, aceasta a recunoscut în cursul audierii că nu a dat curs informațiilor primite în temeiul articolului 2 punctul (2) din decizie, cu privire la deciziile adoptate de UER în ceea ce privește cererile de aderare ale terților.

101 Mai mult, punctul 83 din decizie demonstrează că este eronată opinia Comisiei că era scutită de evaluarea punerii în aplicare de către UER a normelor de aderare în litigiu cu privire la candidaturile noilor canale de televiziune, înainte de a acorda o exceptare. Într-adevăr, obligația prin care aceasta și-a impus să verifice dacă - în calitate de condiție a menținerii exceptării în litigiu - condițiile de aderare sunt aplicate în mod adecvat, rezonabil și nediscriminatoriu, ar fi trebuit să o determine să se considere obligată și în ceea ce privește efectuarea unei astfel de verificări înainte de acordarea exceptării. Se impunea un astfel de demers, cu atât mai mult cu cât atribuirea calității de membru activ al UER are loc „prin decizia Adunării Generale care se pronunță la propunerea Consiliului de Administrație” [articolul 3 alineatul (12) din statutul UER], situație care poziționează candidații pentru aderare la UER sub dependența deciziilor adoptate în această privință de un organ ce reprezintă membrii activi ai acestei asociații (a se vedea în acest sens Hotărârea La Cinq/Comisia, citată anterior, considerentul 89).

102 Din cele menționate anterior rezultă că, prin faptul că nu a verificat mai întâi dacă normele de aderare au un caracter obiectiv și bine stabilit care permite o aplicare uniformă și nediscriminatorie, pentru a putea aprecia apoi dacă acestea erau indispensabile în sensul articolului 85 alineatul (3) litera (a) din tratat, Comisia și-a întemeiat decizia pe o interpretare eronată a acestei dispoziții.

103 În consecință, prima parte a motivului întemeiat pe încălcarea acestei dispoziții trebuie admisă.

2. Noțiunea de misiune specifică de interes public în raport cu articolul 85 alineatul (3) litera (a) din tratat

- Expunere sumară a argumentelor părților

104 Reclamantele susțin în fond că noțiunea „misiune specifică de interes public” care caracterizează membrii UER, pe lângă faptul că este discriminatorie, nu are legătură cu analiza care este de competența Comisiei în temeiul articolului 85 alineatul (3) din tratat. Decizia s-a bazat pe o astfel de noțiune pentru a favoriza întreprinderile, cele mai multe publice, membre ale UER, prin sustragerea lor din domeniul de aplicare al articolului 85 alineatul (1) din tratat, ceea ce încalcă principiul egalității. Comisia nu ar fi acordat exceptarea dacă nu ar fi recunoscut societăților membre ale UER, și numai lor, această caracteristică comună.

105 De asemenea, prin intermediul unei astfel de noțiuni, Comisia a aplicat în mod eronat în cazul în speță articolul 85 alineatul (3), pentru a acorda o derogare în temeiul articolului 90 alineatul (2) din tratat, cu toate că membrii UER nu sunt întreprinderi care are sarcina de a gestiona serviciile de interes economic general în sensul acestei din urmă dispoziții.

106 În această privință, Telecinco susține că nu se poate considera că o întreprindere îndeplinește o misiune specifică de interes public decât în cazul în care o autoritate publică îi impune din punct de vedere juridic misiuni sau sarcini pe care altfel nu și le-ar asuma de bunăvoie. Deciziile adoptate în mod voluntar sau obligațiile asumate în mod voluntar de către canalele de televiziune cu privire la transmisia la nivel teritorial, la programul lor sau la producția proprie nu pot fi considerate așadar aspecte ale unei misiuni specifice de interes public atribuită acestor canale. În aceste condiții, examinarea regimurilor juridice naționale cărora li se subordonează diferitele canale de televiziune membre ale UER este suficientă pentru a ajunge la concluzia că îndeplinirea unei misiuni specifice de interes public nu poate fi considerată drept caracteristică comună tuturor membrilor UER și numai acestora.

107 În acest context, Deciziei i se reproșează de asemenea că a omis să examineze finanțarea publică privilegiată (ajutoare publice, subvenții, autorizații de deficit bugetar etc.) de care beneficiază majoritatea membrilor UER. Conform SIC, intervenientă, dacă membrilor UER li se impun eventual taxe specifice de către autoritățile publice, acestea din urmă le acordă compensații foarte precise. Aceste compensații reprezintă un element relevant în speță, pe care Comisia trebuia să îl examineze cu grijă și imparțialitate.

108 Comisia subliniază că, deși regulile de concurență din tratat trebuie să se aplice în același fel întreprinderilor publice și întreprinderilor private, acest lucru nu înseamnă totuși că aceasta nu poate lua în considerare, în cadrul unei proceduri de exceptare în temeiul articolului 85 alineatul (3), particularitățile sectorului economic în care își desfășoară activitatea întreprinderile, publice sau private, precum și cheltuielile și obligațiile pe care le suportă, fără a aduce prejudiciu dispozițiilor specifice ale articolului 90 alineatul (2). Mai precis, aceasta consideră că poate lua în considerare, în temeiul articolului 85 alineatul (3), în cadrul unui sector concret, poziția unui grup de întreprinderi în ceea ce privește relațiile ce se stabilesc între ele și cu terții, fără a încălca totuși principiul egalității. O astfel de luare în considerare a particularităților unui sector economic nu implică totuși faptul că, în alt sector economic, un acord sau o practică restrictivă având același obiect trebuie, în mod necesar, să beneficieze de o exceptare.

109 Mai mult, Decizia nu adresează anticipat întrebarea dacă membrii UER pot sau nu să fie considerați ca întreprinderi având sarcina de a gestiona servicii de interes economic general, în sensul articolului 90 alineatul (2) din tratat.

110 În orice caz, Decizia nu se bazează decât în subsidiar pe „misiunea de interes public”, expresie care, în contextul său, nu este decât un mod de a rezuma condițiile prevăzute de articolul 3 alineatul (3) din statutul UER pentru a deveni membru activ al acestei asociații. În speță, Comisia s-a limitat să aprecieze efectele pozitive ale deciziilor și acordurilor în litigiu și, în subsidiar, să țină cont, în cadrul examinării caracterului indispensabil al acestora, de obligațiile care condiționează apartenența la UER.

111 În fine, Comisia nu a efectuat o analiză detaliată a prezumtivului sistem de finanțare privilegiat al membrilor UER în contextul articolului 85 alineatul (3), deoarece contextul potrivit unei astfel de analize este cel al articolelor 92 și 93 din tratat. În orice caz, reclamantele nu au dovedit caracterul privilegiat al unui astfel de sistem.

112 RAI, intervenientă, amintește că, în temeiul unei practici constante a Comisiei, aprobată în special prin Hotărârea din 25 octombrie 1977, Metro/Comisia, citată anterior (considerentul 43), aprecierile pe care le face cu privire la aplicarea articolului 85 alineatul (3) țin cont de asemenea de aspectele nelegate de concurență ale situației, în special de natură socio-economică. Or, tocmai protecția pluralismului, misiune considerată esențială în cadrul politicii audiovizuale comunitare, face inevitabilă aprecierea diferențelor dintre canalele de televiziune care au o misiune de interes public și canalele cu scop pur comercial. În orice caz, decizia are la bază, înainte de toate, beneficiile strict economice rezultate din deciziile și acordurile exceptate.

113 RTVE, intervenientă, susține că noțiunea de „serviciu public” nu poate fi asimilată celei de „obligație de serviciu public”. Această ultimă noțiune este reiterată în terminologia comunitară în expresia „serviciu de interes economic general”, astfel cum figurează în articolul 90 alineatul (2) din tratat. Or, decizia nu a pornit niciodată de la principiul că toți membrii UER sunt radiodifuzori investiți cu o misiune de interes economic general care implică conformarea acestora față de obligații statutare în temeiul unui act oficial. Aceasta constată că unii membri ai UER se află în această situație, dar se limitează să păstreze ca element distinctiv între membrii UER și canalele comerciale dorința pe care și-o impun de a transmite programe variate care includ în mod obligatoriu sporturi mai puțin populare, independent de raportul între costul de producție și rentabilitatea acestora.

- Aprecierea Tribunalului

114 În cadrul competenței de control care în mod normal îi aparține, Tribunalul consideră că este necesar să mai examineze — cu titlu suplimentar, având în vedere faptul că tocmai a constatat încălcarea articolului 85 alineatul (3) din tratat ceea ce justifică anularea deciziei — dacă noțiunea de misiune specifică de interes public, astfel cum a fost reținută în Decizie, constituie sau nu un element pertinent care poate fi luat în considerare în ceea ce privește aplicarea articolului 85 alineatul 3 din tratat, în special în ceea ce privește condiția prevăzută la litera (a). În cazul unui răspuns negativ, Tribunalul va trebui să ajungă la concluzia conform căreia Comisia a comis o eroare de drept ținând cont de un astfel de element, de natură să denatureze aprecierea caracterului indispensabil al restricțiilor privind concurența pe care le-a exceptat (a se vedea Hotărârea Tribunalului La Cinq/Comisia, citată anterior, punctul 63, și Hotărârea Tribunalului din 2 mai 1995, NTN Corporation și Koyo Seiko/Consiliul, T-163/94 și T-165/94, Rec., p. II-1381, punctele 113 și 114).

115 La simpla citire a deciziei, este necesar să se constate că, în mod contrar afirmației Comisiei, noțiunea de misiune specifică de interes public pe care a reținut-o se adevărește a fi un element fundamental în motivarea deciziei respective. Într-adevăr, conform acesteia (punctele 5, 11, 19, 20, 45, 60, 72 și 74), îndeplinirea unei astfel de misiuni specifice de interes public permite accesul la calitatea de membru activ al UER, iar constrângerile legate de o astfel de misiune sunt de natură să justifice un statut special pentru UER în raport cu regulile de concurență. Noțiunea de misiune specifică de interes public, astfel cum a fost definită de Comisie, stă așadar la baza definiției cercului de beneficiari ai exceptării în litigiu.

116 Conform Deciziei, misiunea specifică de interes public este caracterizată în special de „obligația de a asigura un program variat, cuprinzând emisiuni cu caracter cultural, educativ și științific, precum și emisiuni destinate unui public minoritar, dar și aceea de a deservi populația națională în ansamblu, oricare ar fi costurile” (punctul 5). [traducere neoficială] Astfel, decizia reiterează, în esență, elementele misiunii specifice de a gestiona serviciile de interes economic general prevăzută la articolul 90 alineatul (2) din tratat, astfel cum este interpretată de către instanța comunitară, mai ales „beneficiul tuturor utilizatorilor pe întreg

teritoriul statului membru în cauză [...] indiferent situațiile speciale și de gradul de rentabilitate economică a fiecărei operațiuni individuale” (a se vedea Hotărârea Curții din 19 mai 1993, Corbeau, C-320/91, Rec., p. I-2533, punctul 15). Pentru a admite că era îndeplinită condiția referitoare la articolul 85 alineatul (3) litera (a) din tratat, Comisia a luat în considerare așadar elemente ce se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 90 alineatul (2) din tratat.

117 Or, în măsura în care, conform deciziei înseși (punctul 78), articolul 90 alineatul (2) nu se aplică, elementele ce intră, în esență, sub incidența acestui articol nu pot constitui în speță, fără altă justificare, un criteriu de aplicare a articolului 85 alineatul (3).

118 În mod clar, Comisia se poate baza, în cadrul unei aprecieri generale, pe considerații legate de urmărirea interesului public în vederea acordării unei exceptări în temeiul articolului 85 alineatul (3) din tratat. Cu toate acestea, în speță, aceasta ar fi trebuit să demonstreze că astfel de considerații impuneau exclusivitatea drepturilor de transmisie ale manifestărilor sportive, admisă de Decizie în beneficiul membrilor UER și că această exclusivitate era indispensabilă pentru a le permite acestora să obțină un randament echitabil al investiției (punctul 71).

119 Or, în răspunsul la întrebarea scrisă a Tribunalului cu privire la necesitatea unei astfel de exclusivități, Comisia, făcând referire la punctul 24 din Decizie, s-a limitat la afirmația că în afara unui anumit „prag”, achiziționarea, la un preț ridicat, a drepturilor de televiziune pentru manifestări sportive „nu se mai justifică din punct de vedere economic” și că „noțiunea de randament echitabil nu se exprimă printr-o cifră precisă”, ci corespunde mai degrabă unui „echilibru financiar global al radiodifuzorilor”. [traducere neoficială]

120 Din aceste afirmații rezultă că Comisia nu s-a bazat pe un minim de date economice concrete, care ar fi putut reprezenta cifrele investițiilor făcute de către membrii UER în contextele lor naționale, diferite din punct de vedere economic, precum și calculele specifice de stabilire a raporturilor între aceste investiții și veniturile asociate difuzării manifestărilor sportive. În aceste condiții, motivarea Comisiei în această privință nu face obiectul controlului de către instanța comunitară, în limitele stabilite de jurisprudență.

121 În orice caz, Comisia nu ar trebui să țină seama, cu scopul exceptării în temeiul articolului 85 alineatul (3), de cheltuielile și obligațiile care rezultă pentru membrii UER dintr-o misiune de interes public decât dacă examinează de asemenea, cu grijă și imparțialitate, astfel cum impune jurisprudența citată anterior (punctul 93 *in fine*), celelalte elemente relevante ale dosarului, precum eventuala existență a unui sistem de compensare financiară a cheltuielilor și obligațiilor respective, fără a aduce prejudiciu articolelor 92 și 93 din tratat. Or, Comisia a afirmat în mod expres că nu era necesar să examineze pretinsa finanțare privilegiată a membrilor UER în temeiul articolului 85 alineatul (3), deoarece contextul potrivit unei astfel de examinări este cel al articolelor 92 și 93 din tratat.

122 De asemenea, prin exceptarea regulilor de aderare care nu se pretează unei aplicări uniforme și nediscriminatorii (a se vedea punctul 97 de mai sus), Decizia nu exclude fie ca radiodifuzorii investiți cu o misiune de interes public recunoscută de către autoritățile naționale competente să fie privați de avantajele rezultate din apartenența la UER, fie ca alți radiodifuzori care nu dețin această calitate să continue să beneficieze de acestea.

123 Rezultă că, prin faptul că a recunoscut în speță drept criteriu de acordare a unei exceptări de la normele articolului 85 alineatul (1) din tratat doar a îndeplinirii unei misiuni de interes public definită, în esență, în comparație cu misiunea de a gestiona servicii de interes economic

general menționată la articolul 90 alineatul (2) din tratat, Comisia și-a fondat raționamentul pe o interpretare eronată a articolului 85 alineatul (3) din tratat. Această eroare de drept este de natură să denatureze aprecierea pe care a efectuat-o cu privire la caracterul indispensabil al restricțiilor privind concurența pe care le-a exceptat.

124 A doua parte a motivului întemeiat pe încălcarea acestei dispoziții trebuie admisă.

125 Rezultă din aceste considerații formulate cu privire la cele două părți ale motivului examinat că, în baza unei interpretări eronate a articolului 85 alineatul (3) din tratat, Comisia a concluzionat că restricțiile privind concurența pe care le-a exceptat și, în special, cele rezultate din normele de aderare la UER, prezentau un caracter indispensabil în sensul acestei dispoziții.

126 Prin urmare, se impune anularea Deciziei, fără a fi necesar să se pronunțe o soluție cu privire la celelalte motive invocate, nici să se ia măsurile de cercetare judecătorească solicitate de reclamante.

Cu privire la cheltuielile de judecată

127 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

128 Întrucât Comisia a căzut în pretenții, iar reclamantele și SIC, în calitate de intervenientă în cauza T-542/93, au solicitat să fie obligată la plata cheltuielilor acestora de judecată, se impune obligarea acesteia la plata propriilor cheltuieli, precum și a celor efectuate de reclamante și de SIC.

129 Întrucât M6 a solicitat ca UER să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată cauzate de intervenția sa în cauza T-528/93, se impune obligarea acesteia la plata propriilor cheltuieli, precum și a celor efectuate de M6 din cadrul intervenției menționate. Întrucât RTI nu a solicitat ca RAI să plătească cheltuielile de judecată cauzate de intervenția sa din cauza T-542/93, această intervenientă nu va suporta decât propriile cheltuieli. În cadrul intervenției sale din cauza T-543/93, RTVE nu va suporta decât propriile cheltuieli de judecată, conform pretențiilor în acest sens ale Telecinco. În cele din urmă, întrucât Antena 3 nu a solicitat ca RTVE să plătească cheltuielile de judecată cauzate de intervenția sa în cauza T-546/93, această intervenientă nu va suporta decât propriile cheltuieli.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ (Camera întâi extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează Decizia 93/403/CEE a Comisiei din 11 iunie 1993 privind o procedură de aplicare a articolului 85 din Tratatul CEE (IV/-32.150 — UER/Sistemul Eurovision).**
- 2) Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele ale reclamantelor și ale intervenientei Sociedade Independente de Comunicação SA.**
- 3) Reti Televisive Italiane SpA suportă cheltuielile de judecată efectuate în cadrul intervenției Radiotelevisione Italiana SpA. Gestevisión Telecinco SA și Antena 3 de**

Televisión suportă cheltuielile de judecată efectuate, respectiv, în cadrul intervențiilor Radiotelevisión Española.

4) Intervenienta Union Européenne de Radio-télévision (Uniunea Europeană de Radiodifuziune) suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cheltuieli reclamantei Métropole Télévision SA în cadrul intervenției sale. Intervenientele Radiotelevisione Italiana SpA și Radiotelevisión Española suportă propriile cheltuieli de judecată.

Saggio

Tiili

Kirschner

Kalogeropoulos
Moura Ramos

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, la 11 iulie 1996.

Grefier

H. Jung

Președinte

A. Saggio